27/06/2022

Τι κρύβει το κρεσέντο Ερντογάν; – Του Μάξιμου Χαρακόπουλου

/ Γνώμες

Το νέο ανθελληνικό κρεσέντο του Ερντογάν ξεπερνά κάθε προηγούμενο, και, δικαίως, πρέπει να μας ανησυχεί για το τι μέλλει γενέσθαι στις ελληνοτουρκικές σχέσεις το ερχόμενο διάστημα.

Ασφαλώς, η τουρκική επιθετικότητα δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Συνιστά μια σχεδόν ...κανονικότητα, με μικρά διαλλείματα ύφεσης. Ιδιαίτερα, από τότε που ο ισλαμιστής ηγέτης της γείτονος αποφάσισε να αναγάγει σε εθνικό δόγμα τον νεοοθωμανισμό. Αυτή την φορά, ωστόσο, έχουμε κάποια νέα ποιοτικά στοιχεία που αξίζει να τα επισημάνουμε:

Το πρώτο είναι ότι η τουρκική επιθετικότητα εκδηλώνεται σε μια περίοδο που εξελίσσεται ένας άγριος πόλεμος στην ευρύτερη γειτονιά μας. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι το μείζον
πλανητικό πρόβλημα αυτή την στιγμή. Και σε αυτόν τον πόλεμο, οι χώρες του

ΝΑΤΟ έχουν λάβει θέση στήριξης του Κιέβου.

Η Τουρκία, όμως, έχει τον δικό της «χαβά». Πέρα από την άρνηση συμμετοχής στις αντιρωσικές κυρώσεις και το βέτο της εισόδου της Σουηδίας και της Φινλανδίας στο Βορειοατλαντικό Σύμφωνο, δημιουργεί συνθήκες αναταραχής στο Αιγαίο και ταυτόχρονα διασπά το νοτιοανατολικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Πρόκειται για πρακτική υπονομευτική στη δυτική συμμαχία, που θα πρέπει να τύχει επιτέλους της κατάλληλης απάντησης από τους αρμόδιους θεσμικούς παράγοντες της Συμμαχίας.

Δεύτερον, η τουρκική συμπεριφορά παραπέμπει ευθέως στην αναθεωρητική ρητορική της Μόσχας, για την αλλαγή των συνόρων και την «διόρθωση» της ιστορίας, με στρατιωτικά μέσα. Δηλαδή, η λογική Ερντογάν είναι ότι αφού «άνοιξε το παιχνίδι», που μέχρι τώρα βασιζόταν στο διεθνές δίκαιο και στο απαραβίαστο των συνόρων, να μπει κι αυτός μέσα στην αναμπουμπούλα, κι ό,τι κερδίσει.

Τρίτον, είναι ο πρωτοφανής εθνικιστικός παροξυσμός στην Τουρκία. Όλα τα κόμματα -πλην του HDP, ισλαμιστές και κεμαλικοί, έχουν επιδοθεί σε μια πλειοδοσία ανθελληνικών συνθημάτων και πολεμικών κραυγών. Από κοντά και τα τουρκικά ΜΜΕ που αφιονίζουν μια κοινωνία που ταλανίζεται από τον καλπάζοντα πληθωρισμό και την κατάρρευση της τουρκικής λίρας.

Τέταρτον, είναι η αμφισβήτηση της ελληνικότητας και μεγάλων νησιών του ανατολικού Αιγαίου, από τη Ρόδο μέχρι τη Λέσβο και τη Χίο, που δεν είχαμε ξαναδεί στο παρελθόν από τόσο επίσημα χείλη. Ασφαλώς, οι επικείμενες εκλογές, η δημοσκοπική πτώση του Ερντογάν και η οικονομική κρίση ρίχνουν νερό στον μύλο της όξυνσης του τουρκικού εθνικισμού.

Όπως κομβικό ρόλο διαδραματίζουν η ραγδαία αναβάθμιση των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων -που οδηγεί στην υπέρ της Ελλάδος αλλαγή ισορροπιών στο Αιγαίο- και οι ισχυρές συμμαχίες της Αθήνας.

Χωρίς αμφιβολία, οι επόμενοι μήνες θα είναι κρίσιμοι. Κι αυτό που χρειαζόμαστε είναι εθνική ενότητα, πολιτική σταθερότητα, επίδειξη αποφασιστικότητας σε συνδυασμό με συνετή ψυχραιμία.

Ο χρόνος, εφόσον συνεχίσουμε το μονοπάτι που επιλέξαμε, θα λειτουργήσει υπέρ μας.